

150 jaar Grote of Dikke Van Dale

Johan Hendrik van Dale kwam in 1872 als kinderpokkenlijder jammerlijk aan zijn einde. De vroeggestorven éminence grise (graue Eminenz) onder de negentiende-eeuwse lexicografen kwam daarmee hartverscheurend schabouwelijk en nooslijk aan zijn eind. De dood, Magere Hein, haalde hem in Sluis, waar hij in 1872 ad patres ging. Zijn verscheiden had veel weg van een Japanse karoshi, want zwoegen, sloven en slaven was hem verre van vreemd.

Zijn leerling-onderwijzer Jan Manhave voltooide na de nodige persuasie in 1874 de uitgave van het *Nieuw woordenboek der Nederlandsche taal*. Het lettertype zou baskerville geweest kunnen zijn, met nu mogelijk de aanduiding cicero. In Sluis staat een buste van de eerdergenoemde woordenboekmaker, die een pokkenhekel had aan publiciteit. Hij was ook stadsarchivaris van u weet wel. In het belfort van Sluis is momenteel een fraaie kamer ingericht als in memoriam voor de grote meester.

Uche-uche, effen opletten, please me s.v.p., s'il vous plaît. Op de theatrale soiree van de DVD was ik D.V. (Deo volente, dat vermeldde de uitnodiging) invité op het dertigste lustrum van de jubilaris (na vijftien decenniën: het anderhalve-eeuwfeest dus). In het dol en dwaze spectaculaire spektakelstuk in de majestueuze en unieke Koninklijke Schouwburg in 's-Gravenhage – trouwens een USP, een unique sellingpoint voor die stad – traden stand-upcomedians en stand-ins (doubles) voor uitlandige beoogde logegasten op, zowel als coryfeeën uit de showbizzwereld.

Het had veel weg van een black comedy, een rom- en een sitcom, om niet te zeggen een type-, tragi- of zedenkomedie. De verlate voorstelling – was de Sluise burgermoeder niet op tijd? – oogstte veel lof en werd niet versjteerd door slow handclap en andere ongein. Overigens: de Koninklijke Muzieksociëteit Aardenburgsche Fanfaren (als zodanig opgericht in 1869) heeft tijdens het feest ook nog opgetreden.